

הזקנה שאבדה כופתאה

אגדה יפנית

לפני שנים רבות חיה
אישה זקנה. היא
ידעה להכין כופתאות
מקמח אורז וגם
אהבה לצחוק הרבה.
יום אחד, כאשר
הכינה את הכופתאות
לארוחת ערב אחת
מהן נפלה. היא
התגלגלה לתוך חור
באדמת הרצפה של
המטבח הקטן שלה
ונעלמה.

היא נפלה מרחק רב למדי אך
לא נפגעה כלל וכשקמה על
רגליה ראתה שהיא עומדת על
דרך, דומה מאוד לדרך שעוברת
מול הבית שלה. סביב היה אור
מלא והיא יכלה לראות שדות
אורז רבים, אבל לא ראתה איש
בהם. אינני יכול להגיד איך קרה
הדבר, אך נראה שהאישה נפלה
לארץ אחרת.

הדרך שעליה עמדה הייתה
משופעת מאוד ולכן היא
החליטה שהכופתאה שלה
התגלגלה למטה. היא רצה
בדרך וקראה "הכופתאה שלי!
הכופתאה שלי! איפה הכופתאה
שלי?"

האישה הזקנה ניסתה להוציא
אותה משם והכניסה יד לחור,
אבל אז האדמה התמוטטה
והיא נפלה פנימה.

אחרי כברת דרך היא ראתה
פסל של ג'זו בצד הדרך והיא
שאלה "ג'זו הגדול, האם ראית
את הכופתאה שלי?"

וג'זו אמר "כן, ראיתי את
הכופתאה שלך מתגלגלת לידי
בדרך. אבל מוטב שלא תלכי
הלאה, כי שם חי אוני רשע
שאוכל בני-אדם.

אבל האישה רק צחקה
והמשיכה לרוץ בדרך ולקרוא
"הכופתאה שלי! הכופתאה
שלי! איפה הכופתאה שלי?"
כך היא הגיע לפסל אחר של
ג'זו ושאלה "ג'זו הגדול, האם
ראית את הכופתאה שלי?"

כעבור רגע בא האוני, התקרב
והשתחוה לג'זו ואמר "שלום,
ג'זו נכבד." וג'זו ענה לו שלום
גם כן מאוד בנימוס.

וג'זו ענה "כן ראיתי את
הכופתאה שלך לפני רגע. אך אל
תלכי הלאה כי שם נמצא אוני
רשע שאוכל בני-אדם.
אבל האישה רק צחקה שוב
והמשיכה לרוץ תוך קריאה
"הכופתאה שלי! הכופתאה שלי!
איפה הכופתאה שלי?"
וכך הגיעה לג'זו שלישי ושאלה
"ג'זו הגדול, האם ראית את
הכופתאה שלי?" אבל ג'זו אמר
"תפסיקי לדבר על הכופתאה
שלך. הנה בא אוני. תסתתרי כאן,
אחרי השרוול שלי ועל תעשי
רעש."

ואז אמר ג'זו "מה תעשה עם
האישה הזקנה הזו. אסור לך
לפגוע בה."
"לא אפגע בה" ענה האוני
"אלא אקח אותה הביתה, כדי
שתבשל לנו."
"טשי-טשי-טשי!" צחקה עדיין
האישה הזקנה.

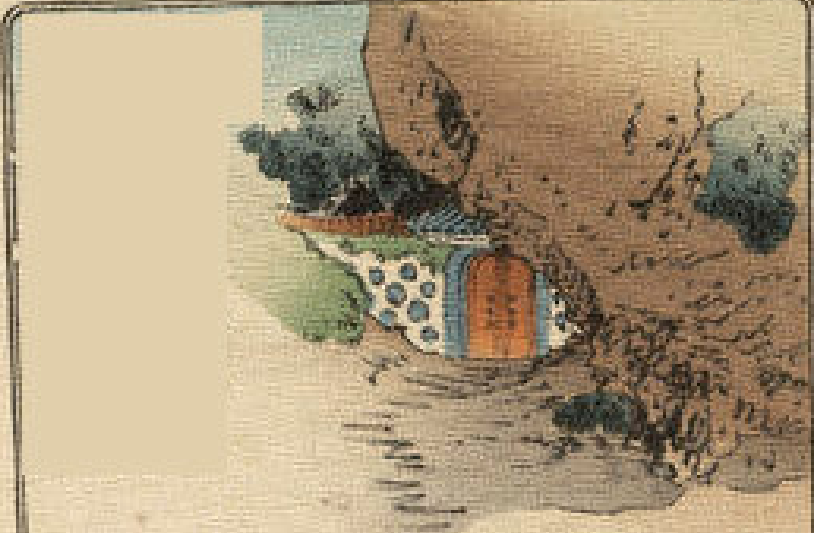

ואז האוני פתאום הריח את
האוויר שלוש פעמים בנשיפה
חשדניות וקרא "ג'זו נכבד! ג'זו
נכבד! אני מריח ריח של בן אדם
כאן. אינך מרגיש בכך?"
"אני חושב שאתה טועה" אמר
ג'זו.

"לא! לא!" אמר האוני אחרי
שהריח שוב "אני מריח בן-אדם"
אבל אז האישה פתאום התחילה
לצחוק "טשי-טשי-טשי!"
האוני מיד הושיט את ידו
השעירה וגדולה מאחורי השרוול
של ג'זו, והוציא את האישה,
שעדיין צחקה "טשי-טשי-טשי!"
"אהא!" קרא האוני.

ואז האוני לקח את האישה
לאורך הדרך, עד שהגיעו
לנהר רחב ועמוק, ושם עמדה
סירה. הוא הכניס אותה לסירה
והעביר אותה דרך הנהר אל
ביתו.

היה זה בית גדול מאוד. האוני
הביא אותה למטבח ואמר לה
לבשל ארוחת ערב לו ולאוני
אחרים שגרו שם. הוא נתן לה
כף עץ קטנה ואמר "רק גרגיר
אורז אחד תכניסי לסיר.
כשתבחשי בגרגיר זה עם כף
עץ זו האורז יתרבה עד
שהסיר יתמלא."

"טוב" אמר ג'יזו "אבל אתה
צריך לנהוג בה יפה. אחרת
אכעס מאוד עליך."
"לא אפגע בה כלל" הבטיח
האוני "היא רק תצטרך לעבוד
קצת בשבילי. שלום ג'יזו
נכבד."

למרות שהייתה צריכה לבשל
הרבה מאוד אורז, כי **אוני** אוכלים
הרבה יותר מאשר בני-אדם.
אבל במשך הזמן היא התחילה
להתגעגע לביתה הקטן
ולכופתאות שלה. ויום אחד, כאשר
אף אוני לא נשאר בבית, היא
החליטה לברוח.
היא לקחה את כף העץ המופלאה
ושמה תחת החגורה שלה ואז
הלכה אל הנהר. איש לא ראה
אותה והסירה של **האוני** עמדה
שם עדיין. היא נכנסה לסירה
ויצאה לנהר. היא חתרה בכוח,
וכעבור זמן הייתה כבר רחוק
מהחוף.

האישה הכניסה גרגיר אורז אחד
לסיר, כפי שאמר לה **האוני**
והתחילה לבחוש בכף העץ.
וכשבחשה הגרגיר נעשה
לשניים, אחר כך לארבע,
לשמונה, לששה עשר, לשלושים
ושתיים וכך הלאה. כל פעם
שהיא הניעה את הכף האורז
התרבה וכעבור כמה דקות הסיר
הגדול היה מלא.
וכך האישה המצחיקה נשארה
הרבה זמן בביתו של **האוני** וכל
יום בשלה ארוחות בשבילו
ובשביל החברים שלו. **האוני** לא
פגע בה ולא הפחיד אותה
ועבודתה הייתה קלה למדי,
הודות לכף העץ המופלאה.

אולי הם לא ידעו לשחות. בכל
אופן לא הייתה להם סירה והדרך
היחידה עליה חשבו הייתה
לשתות את כל מי הנהר, לפני
שהיא תגיע לחוף השני.
לכן הם כרעו על ברכיים והתחילו
לשתות את מי הנהר והמים בנהר
התחילו לרדח

אבל הנהר היה רחב מאוד ועוד
לפני שהיא הגיעה לחוף השני
האוני חזרו הביתה. הם ראו
שהטבחית שלהם נעלמה וכך
גם כף העץ המופלאה. הם רצו
מהר אל הנהר וראו אותה
באמצע, חותרת מהר מאוד.

אברהם
בן
שלום

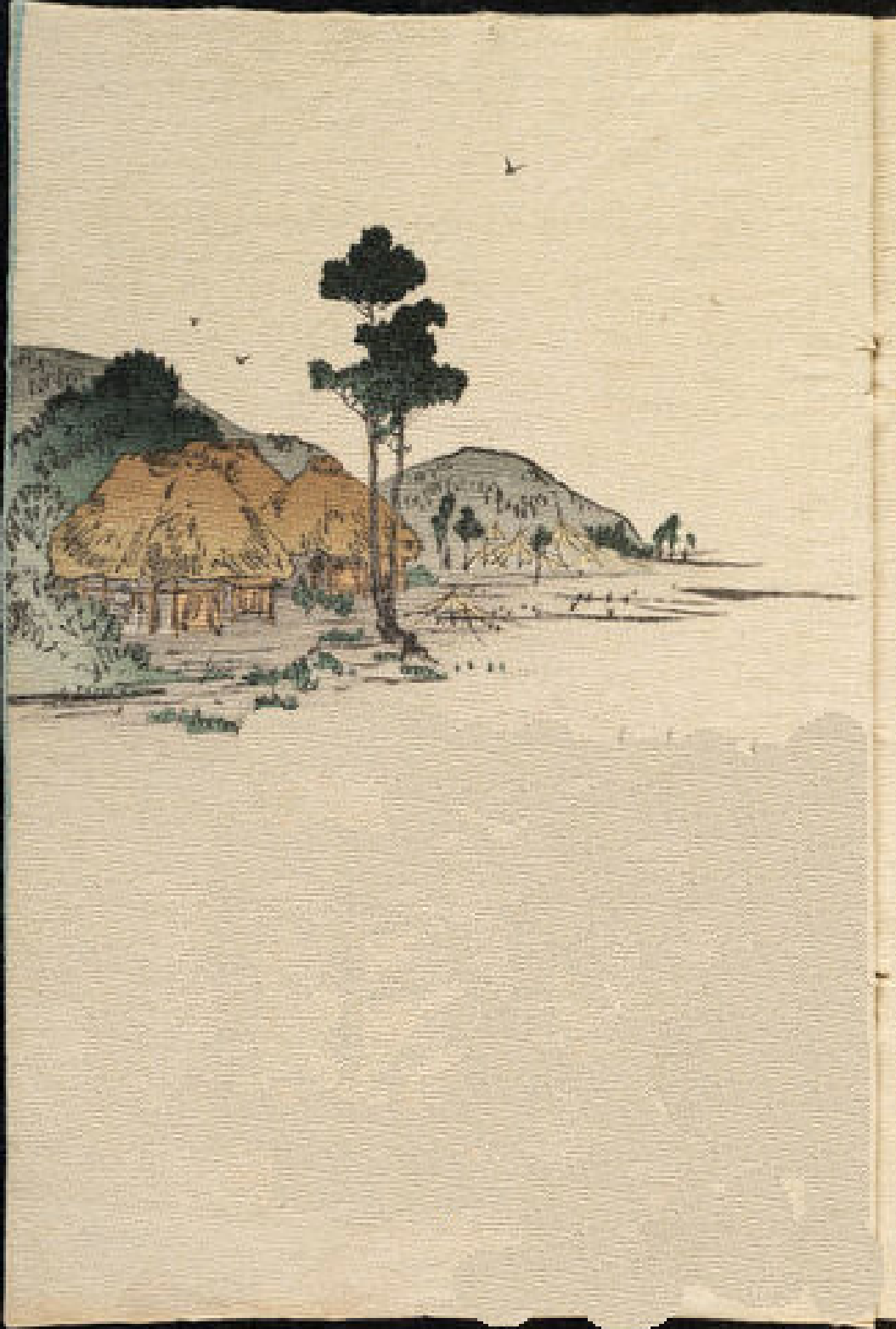
אך ברגע שהתחילו לצחוק, הם
לא יכלו להחזיק בבטנם את
המים ששתו קודם והם מילאו את
הנהר במים שוב. האוני לא יכלו
להתקדם בנהר והאישה
המצחיקה חתרה במהירות
ועברה בשלום לצד השני של
הנהר.
ואז התחילה לרוץ ולא עצרה עד
שהגיעה לבית שלה.

נעשו כל כך רדודים שהאוני
הפסיקו לשתות והתחילו ללכת
בנהר.
אז היא עזבה את המשוטים,
הוציאה את כף העץ מחגורתה,
הניפה אותה על האוני ועשתה
פרצופים כל כך מצחיקים שהאוני
כולם פרצו בצחוק.

ומאז היא הייתה מאושרת. היא יכלה
לעשות כופתאות מתי שרק רצתה. וחוץ
מזה הייתה לה הכף המופלאה, כדי
לעשות בה אורז. את הכופתאות שלה
היא מכרה לשכנים ולעוברי אורח,
ובמשך הזמן התעשרה מאוד.